

Arrest

nr. 165 432 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. HERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 mei 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juni 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 september 2015.

1.3. Op 30 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). Toen u één jaar oud was zouden uw ouders gescheiden zijn. U zou hierna bij uw grootouders zijn grootgebracht. Tot 1997 zou u in Shula-wijk gewoond hebben. Vervolgens zouden jullie verhuisd zijn naar Amel-wijk. Ten tijde van het sektarische geweld in 2006 – 2006 zouden jullie verdreven zijn en verhuisden jullie naar Jamiya-wijk. Daar zou u zijn blijven wonen tot uw vertrek uit Irak in 2014. Sinds 2010 zou u sympathie zijn beginnen krijgen voor Harakat al Shabi (de Volksbeweging). U zou geen lid geweest zijn maar u zou eind 2013 wel eenmaal hebben deelgenomen aan een betoging die op het Al Tahrirplein werd gehouden. Begin 2014 zou u bij een controle aan een checkpoint in Abu Graib zijn tegengehouden door het Iraakse leger. Bij de controle van uw identiteitskaart zou u te horen gekregen hebben dat uw identiteitskaart vals was. U zou dit ontkend hebben en hebben meegedeeld dat uw naam in de computer mocht geverifieerd worden. Voorts zou u hebben opgemerkt dat, indien er niets zou gevonden worden tegen u, er geen reden was om u nog langer aan te houden. De betrokken militair zou dit hebben beschouwd als een uitdaging en u hebben aangehouden. Korte tijd later zou u in de checkpoint zijn opgehaald en naar Fawj el Harras al Watani hebben gebracht. Voor u naar ginds werd overgebracht zou u uw vader hebben gecontacteerd en hem van het gebeurde hebben ingelicht. Bij de Fawj zou u een vijftal uur zijn vastgehouden. U zou er geblinddoekt en geboeid zijn. U zou een officier gevraagd hebben waarom u werd vastgehouden en te horen gekregen hebben dat u een soldaat aan de checkpoint had uitgedaagd. Toen de officier vernam dat u afkomstig was uit Jamiya-wijk zou u als soenniet zijn beledigd en zijn duidelijk gemaakt dat alle soennieten terroristen zijn en dat ze u wel en lesje zouden leren. Ook zou hij uw familie beledigd hebben. Een tweetal uur nadat u naar de Fawj was overgebracht zou uw vader, met twee ooms, in de Fawj naar u zijn komen zoeken. Na enig aandringen zou uw vader bij de officier zijn gebracht voor een onderhoud. Uw vader zou erin geslaagd zijn de officier te overtuigen dat u een gewone jongeman was, goed opgevoed en geen terrorist was. Uiteindelijk zou u zijn vrijgelaten maar bij het buitengaan zou de officier u hebben aangeraden voorzichtig te zijn. Na uw vrijlating zou u uw werk in de bakkerij van uw oom hebben stopgezet uit veiligheidsoverwegingen. Ongeveer een maand later zou het leger bij een aantal soennitische families in uw buurt zijn binnengevallen, ook bij jullie. U zou op dat moment niet thuis geweest zijn. De betrokken militairen zouden de identiteitsdocumenten van u en uw familie gecontroleerd hebben en een huiszoeking hebben uitgevoerd. Uiteindelijk zouden ze weer vertrokken zijn. Naar u vermoedt werd bij deze huiszoeking uw nationaliteitsbewijs door de militairen meegenomen. Rond april 2014 zou u opnieuw beginnen werken zijn, ditmaal in een bakkerij van kennissen. Uit schrik voor een nieuwe inval in de woning zou u vanaf dan ook niet meer thuis hebben verbleven. U verbleef soms bij uw oom en soms in de bakkerij waar u werkte. De laatste week voor vertrek zou u opnieuw bij uw familie thuis verbleven hebben. U zou uiteindelijk op 25 juni 2014 Irak verlaten hebben uit schrik voor het leger en de sjiitische milities. U haalde ook aan dat u mogelijks door de bombardementen kan gedood worden. U zou vanop Bagdad luchthaven Irak verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd. U zou een tiental maanden in Turkije verbleven hebben en vervolgens, op 15 april 2015, via Griekenland naar België zijn verdergereisd. U zou op 10 mei 2015 in België zijn aangekomen en diende op 11 mei 2015 en asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw grootmoeder en een kopie van de woonstkaart op naam van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor het leger en de sjiitische milities gezien u soenniet bent. U verwees voorts nog naar de algemene situatie in Bagdad.

Volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen te worden gemaakt. Wat uw vrees voor de sjiitische milities betreft, waarbij u het specifiek heeft over Asaeb el Haqq (zie gehoorverslag CGVS p. 20), moet worden opgemerkt dat u geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden afgeleid. U haalde immers enkel aan dat u een vrees had daar de kans bestaat dat u door hen zou worden gedood omdat zulks ook met anderen jongeren gebeurde. Van een persoonlijke en systematische vervolging in uw hoofde kan aldus niet gesproken worden temeer daar u voorts ook zelf uitdrukkelijk stelde dat u geen persoonlijke problemen kende met Asaeb el Haqq noch met enige andere militie (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Het louter aanhalen van een vrees volstaat niet. U dient deze vrees aan de hand van concrete elementen aan te tonen, doch u blijft in casu in gebreke. Bovendien verklaarde u uiteindelijk dat u

eigenlijk besloot Irak te verlaten omwille van uw arrestatie (door het leger) en de steeds slechter wordende situatie in uw land (zie gehoorverslag CGVS p. 20).

Wat voorts uw arrestatie door het leger betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u aan de checkpoint werd tegengehouden en uiteindelijk werd aangehouden en dit omwille van een discussie die onstond tussen u en de militair aan de controlepost. Hij zou u ervan verdacht hebben een valse identiteitskaart op zak te hebben waarna u hem van antwoord diende en hij u op zijn beurt ervan verdacht hem uit te dagen (zie gehoorverslag CGVS p. 21). U voorts nogmaals uitdrukkelijk gevraagd waarom u aan de controlepost werd aangehouden, herhaalde u nogmaals dat ze dachten dat uw identiteitskaart vals was (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Dat u aldus werd aangehouden omwille van het feit dat u soenniet bent, blijkt aldus niet uit uw verklaringen. U hierop gewezen stelde u dat de beschuldiging omtrent uw valse identiteitskaart gewoon een voorwendsel was (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Dit is echter een louter vermoeden van uw kant dat niet gestaafd wordt door enig concreet feit. Wat er ook van zij, ook uit uw latere verklaringen blijkt niet dat u vervolgens, omwille van uw soenniet-zijn, nog werd geïnterviewd. U verklaarde dat u werd meegenomen naar een gebouw waar u nog een aantal uren werd vastgehouden. Opmerkelijk is wel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u tijdens uw detentie werd geslagen (zie vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u voor het CGVS uitdrukkelijk stelde dat u enkel werd geblinddoekt en geboeid doch niet werd geslagen (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Er kan toch worden verondersteld dat u zich nog duidelijk zou herinneren wat er zoal gebeurde tijdens uw detentie, temeer daar dit het enige feit is wat u persoonlijk meemaakte voor uw vlucht uit Irak. Deze bevinding doet toch vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw detentie volgend op de discussie rond u identiteitskaart aan de controlepost. Deze bevinding terzijde gelaten, u verklaarde dat uw vader met uw ooms naar de Fawj kwam op zoek naar u. Nadat uw vader een onderhoud had met de officier en hem ervan overtuigde dat u zijn zoon was, welopgevoed bent en niet iemand bent die als verdacht kan beschouwd worden, werd u vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Indien u daadwerkelijk, omwille van uw soenniet-zijn, zou zijn opgepakt en ze een voorwendsel zochten om u aan te houden, mag het toch verbazen dat u louter op basis van wat uw vader – nochtans ook een soenniet – vertelde na een paar uur gewoon werd vrijgelaten. Deze vaststelling, in combinatie met het feit dat u ook volgend op uw vrijlating geen persoonlijke feiten meer meemaakte, maakt dat niet kan worden gesteld dat u persoonlijk en systematisch werd geïnterviewd in Irak. Zulks blijkt eens te meer uit uw verklaringen betreffende de huiszoeking die een maand na uw vrijlating plaatsvond. U gevraagd waarom het leger toen binnenviel, stelde u dit niet te weten. U merkte op dat het om loutere random huiszoekingen ging die niet enkel bij u thuis maar ook bij andere soennitische families plaatsvonden. Blijkt voorts dat bij deze huiszoeking ook niet eens naar u werd gevraagd. Het betrof een gewone huiszoeking waarbij naar wapens werd gezocht en de identiteitsdocumenten van uw familieleden werden gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12 en 24). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in de daaropvolgende maanden, en dit tot aan uw vertrek, nog problemen kende dan wel dat uw familie omwille van u nog problemen kende.

Uw beweerde vrees voor vervolging, minstens de ernst van deze vrees, wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende bevindingen. U verklaarde dat u na uw arrestatie schrik had gekregen en de laatste twee maanden voor uw vlucht uit Irak, niet meer thuis verbleef. U verbleef bij uw oom of sliep in de bakkerij waar u toen werkte. Het mag dan wel verbazen dat u de laatste week voor uw vertrek uit Irak opnieuw naar huis ging en daar bleef tot de dag van uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p. 25). Dat u nog wat tijd met uw familie wilde doorbrengen voor uw vertrek kan worden aangenomen. Dat u echter, die beweerde te vrezen een doelwit te zijn, voor uw vlucht nog een hele week in uw eigen woning verbleef, dit terwijl het leger voordien bij u thuis binnenviel voor een huiszoeking, is niet aannemelijk. Dat u tot slot ook de beslissing nam om legaal, vanop Bagdad luchthaven het land te verlaten, doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. U hierop gewezen merkte u op dat u geen strafblad heeft en nooit in de gevangenis zat (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Indien u daadwerkelijk meent te moeten vrezen voor vervolging kan er logischerwijs worden verondersteld dat u geen ruchtbaarheid zou geven aan uw vertrek en ten allen tijde zou willen vermijden dat de autoriteiten u alsnog zouden kunnen vatten. Het feit dat u ook zonder problemen het land kon verlaten, toont eens te meer aan dat u niet werd geïnterviewd en uw land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, heeft verlaten.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u noch de vluchtelingentatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod

opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de eerste pagina van uw paspoort, de voedselrantsoenkaart op naam van u grootmoeder en de woonkaart op naam van uw vader bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst uit Bagdad. Deze feiten worden nergens betwist doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De brief van uw psychologe toont aan dat u last heeft van post-traumatische stress (PTSS), doch tengevolge waarvan kan uit dit attest op geen enkele manier worden afgeleid. Een arts kan wel een vermoeden uiten over de oorzaak van van fysische of psychische letstels, dit mede ingegeven door hetgeen de patiënt hem / haar vertelt, maar kan niet met absolute zekerheid uitsluitel geven over de oorzaak. Hierbij is het overigens wel opmerkelijk dat uw psychologe in haar schrijven aanhaalt dat u met PTSS te kampen heeft en dit gevolge de doodsb bedreigingen die ten aanzien van uw persoon werden geuit. Zelf heeft u echter nergens melding gemaakt van doodsb bedreigingen die u zou hebben ontvangen. Het door u voorgelegde psychologische attest kan aldus evenmin de eerdere bevindingen omvormen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de daartoe geeigende procedure, i.c. een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht van verdediging tijdens het gehoor, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij geen concrete elementen kan aantonen voor wat betreft zijn vrees voor de sjiitische milities, in zonderheid Al Haqq, dat hij enkel zou hebben aangehaald dat hij vreest dat hij zou worden gedood omdat het ook met andere jongeren gebeurde en dat het niet volstaat om louter een vrees aan te halen, werpt verzoeker op dat door artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet een vooropstelling wordt gemaakt van vijf elementen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep. Verzoeker benadrukt dat hij een soennitische moslim van Arabische origine is, hetgeen op geen enkel moment werd betwist. Hij betoogt dat niet kan worden ontkend ontkennen dat er grote verschillen bestaan tussen de soennieten en de sjiieten. Hij verwijst in dit verband naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad*”, waaruit blijkt dat er veelal meldingen zijn van het drieste optreden van de sjiitische milities tegen de soennieten. Verzoeker acht het dan ook

betreurenswaardig dat van hem verwacht wordt concrete bewijzen voor te leggen, terwijl het Commissariaat-generaal er zich terdege van bewust is dat er zich onmenselijke toestanden voordoen ten aanzien van de soennieten in Bagdad.

Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat zijn arrestatie aan de checkpoint van Abu Graib niet gebeurde omwille van zijn soennitische etnie en dat het louter om een identiteitscontrole zou gaan, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen zoals weergegeven op pagina 22 van zijn gehoorverslag en stelt hij dat hij tijdens het gehoor dus wel degelijk duidelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn etnische achtergrond werd tegengehouden. Ter staving van zijn aanhouding legt verzoeker volgende bijkomende stukken neer: een aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de rechtbank (stuk 3), een mandaat om hem aan te houden aan grenzen en op luchthavens (stuk 4) en een document betreffende de ondervraging van zijn oom (stuk 5).

Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij tijdens zijn arrestatie werd geboeid, geblinddoekt en door allerlei mensen werd beledigd doch niet werd geslagen. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij hebben verklaard dat hij tijdens zijn detentie werd geslagen. Verzoeker laakt dat hij hierover niet werd geïnterpelleerd tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal en hij zich op dit punt dan ook niet heeft kunnen verdedigen.

Daarnaast uit het Commissariaat-generaal haar twijfel door het maken van de volgende combinatie: (1) het is verbazend dat verzoeker, na de verklaringen van zijn vader ten aanzien van de officier, gewoon terug werd vrijgelaten en (2) na zijn vrijlating maakte verzoeker geen persoonlijke feiten meer mee. Verzoeker concludeert hieruit dat het Commissariaat-generaal geen genoegen neemt met één feit dat een asielzoeker overkomt, en dit ongeacht de ernst ervan, en hij stelt zich de vraag wat er eigenlijk wel wordt verwacht door Commissariaat-generaal.

In zoverre het Commissariaat-generaal het ook vreemd vindt dat hij de laatste twee maanden voor zijn vertrek niet langer thuis verbleef en bij zijn ooms of in de bakkerij sliep, doch hij de laatste week opnieuw naar huis zou zijn gegaan, laat verzoeker, onder verwijzing naar pagina 25 van het gehoorverslag, gelden dat hij niet heeft verklaard dat hij bij zijn ouders verbleef, maar wel bij zijn grootouders. Dit maakt volgens verzoeker een groot verschil en dient derhalve op een andere manier te worden beoordeeld. De woonplaats van zijn grootouders is immers op verre afstand van het leger gelegen.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgeworpen dat hij op een legale wijze het land heeft verlaten, verwijst verzoeker nogmaals naar de stukken 3 tot en met 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit moet blijken dat hij wel degelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat het aanhoudingsmandaat pas is afgeleverd op 28 september 2015, terwijl hij al in 2014 het land heeft verlaten en naar Europa is vertrokken. Dit verklaart volgens verzoeker waarom hij zonder problemen het land veilig heeft kunnen verlaten en zo de grensposten heeft kunnen passeren. Tevens legt verzoeker een bijkomend document neer, waarin door UNHCR bevestigd wordt dat hij in Turkije geregistreerd staat als een vluchteling uit Irak (stuk 6).

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en afkomst uit Irak. Verzoeker acht het werkelijk weerzinwekkend hoe vlot er wordt voorbijgegaan aan zijn etnische achtergrond, terwijl het Commissariaat-generaal zich wel degelijk bewust is van het geweld ten aanzien van de soennieten, hetgeen trouwens door verwerende partij ook zelf wordt toegevoegd aan haar administratief dossier. Daarenboven is het Commissariaat-generaal zich ook nog bewust van het willekeurig geweld dat heerst in gans Irak. Zij verduidelijkt zelf in haar beslissing de criminele en terreursituaties dewelke worden gevoerd in het land. Het is dan ook uiterst verontrustend dat hem de subsidiare beschermingsstatus niet wordt toegekend, terwijl het Commissariaat-generaal dergelijke informatie over de veiligheidssituatie in het land van oorsprong heeft en ook gebruikt, aldus verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de rechtbank, een mandaat om verzoeker aan te houden aan grenzen en op

luchthavens, een document betreffende de ondervraging van verzoekers oom en een document waarin door UNHCR bevestigd wordt dat verzoeker in Turkije geregistreerd staat als een vluchteling uit Irak.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) wat zijn vrees voor de sjitische milities betreft, waarbij hij het specifiek heeft over Asaeb al Haqq, dient te worden opgemerkt dat hij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden afgeleid daar hij enkel aanhaalde dat hij een vrees had daar de kans bestaat dat hij door hen zou worden gedood omdat zulks ook met andere jongeren gebeurde zodat niet kan gesproken worden van een persoonlijk en systematische vervolging in zijn hoofde, temeer hij ook zelf uitdrukkelijk stelde dat hij geen persoonlijke problemen kende met Asaeb al Haqq, noch met enige andere militie, (ii) uit zijn arrestatie door het leger niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde daar (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij aan de checkpoint werd tegengehouden omdat hij ervan verdacht werd een valse identiteitskaart op zak te hebben en dat hij uiteindelijk werd aangehouden omwille van een discussie die ontstond tussen hem en de militair aan de controlepost, en uit zijn verklaringen aldus niet blijkt dat hij werd aangehouden omwille van het feit dat hij soenniet is, hetgeen een louter vermoeden van zijn kant betreft dat niet gestaafd wordt door enig concreet feit, (2) hij zich tegenspreekt over het feit of hij tijdens zijn detentie al dan niet werd geslagen, terwijl toch kan verondersteld worden dat hij zich nog duidelijk zou herinneren wat ze zoal gebeurde tijdens zijn detentie, temeer dit het enige feit is wat hij persoonlijk meemaakte voor zijn vlucht uit Irak, vaststellingen en overwegingen welke vragen doen rijzen bij de waarachtigheid van zijn detentie volgend op de discussie rond zijn identiteitskaart aan de controlepost, (3) het mag verbazen dat hij, indien hij daadwerkelijk omwille van zijn soenniet-zijn zou zijn opgepakt en ze een voorwendsel zochten om hem aan te houden, louter op basis van wat zijn vader – nochtans ook een soenniet – vertelde na een paar uur gewoon werd vrijgelaten en (4) hij ook volgend op zijn vrijlating geen persoonlijke feiten meer meemaakte, hij weliswaar stelt dat er een maand na zijn vrijlating een huiszoeking plaatsvond doch hij hieromtrent opmerkte dat het om loutere random huiszoekingen ging die niet enkel bij hem thuis maar ook bij andere soennitische families plaatsvonden, dat er bij deze huiszoeking niet naar hem werd gevraagd en dat het een gewone huiszoeking betrof waarbij naar wapens werd gezocht en de identiteitsdocumenten van zijn familieleden werden gecontroleerd, (iii) het niet aannemelijk is dat hij, die beweerde te vrezen een doelwit te zijn, voor zijn vlucht nog een hele week in zijn eigen woning verbleef, dit terwijl het leger voordien bij hem thuis binnenviel voor een huiszoeking, (iv) het feit dat hij de beslissing nam om legaal, vanop Bagdad luchthaven het land te verlaten verder afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging en ook het feit dat hij zonder problemen het land kon verlaten eens te meer aantoon dat hij niet werd geïnterviewd, (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, (vi) de door hem neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande, zoals wordt toegelicht en (vii) hij zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.4.3. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden "(...) *Wat uw vrees voor de sjjiitische milities betreft, waarbij u het specifiek heeft over Asaeb el Haqq (zie gehoorverslag CGVS p. 20), moet worden opgemerkt dat u geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden afgeleid. U haalde immers enkel aan dat u een vrees had daar de kans bestaat dat u door hen zou worden gedood omdat zulks ook met anderen jongeren gebeurde. Van een persoonlijke en systematische vervolging in uw hoofde kan aldus niet gesproken worden temeer daar u voorts ook zelf uitdrukkelijk stelde dat u geen persoonlijke problemen kende met Asaeb el Haqq noch met enige andere militie (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Het louter aanhalen van een vrees volstaat niet. U dient deze vrees aan de hand van concrete elementen aan te tonen, doch u blijft in casu in gebreke. Bovendien verklaarde u uiteindelijk dat u eigenlijk besloot Irak te verlaten omwille van uw arrestatie (door het leger) en de steeds slechter wordende situatie in uw land (zie gehoorverslag CGVS p. 20).*"

Met de loutere verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad*" en de argumentatie dat hieruit blijkt dat er veelal meldingen zijn van het drieste optreden van de sjjiitische milities tegen de soennieten en dat er zich onmenselijke toestanden voordoen ten aanzien van de soennieten in Bagdad, brengt verzoeker geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter behoren tot een welbepaalde groep, *in casu* de soennieten in Bagdad, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen concrete (geloofwaardige) problemen heeft aangehaald die erop wijzen dat hij persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de vluchtelingenconventie. Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, als volgt: "*Door de sjjiitische milities is onze stad onveilig. We hebben altijd schrik. Wat heeft u persoonlijk meegemaakt? Ik had persoonlijk geen problemen maar ik had gewoon schrik, we werden vaak lastiggevalen door sjjiitische milities omdat we soennieten zijn. Werd u ooit persoonlijk lastiggevalen door sjjiitische milities? Ik werd die dag in 2014 tegengehouden en ze zeiden dat mijn identiteitskaart vals was. Maar dat was door het officiële leger dat u werd tegengehouden toen toch? Ja Werd u ooit door sjjiitische milities lastiggevalen? Nee, maar heel veel soennieten werden lastiggevalen, er is geen vrijheid. Dus u vertrok preventief uit schrik omdat u soenniet bent en vreesde voor de sjjiitische milities? Heel veel soennieten worden vermoord, er werden bembommen geplaatst. Ik had schrik om vermoord te worden. (...) Heeft u nog iets meegemaakt? Nee,*

maar door de onveilige toestand besloot ik het land te verlaten.” (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts leest de Raad in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“Kan u in chronologische volgorde de problemen weergeven die u heeft gekend in Irak en die ertoe geleid hebben dat u uw lang van herkomst heeft verlaten? Ten eerste gaat het over het feit dat we vreesden om buiten onze wijk te gaan omdat onze wijk werd omsingeld door Asaeb el Haqq. We vreesden buiten te komen uit schrik te worden gedood Ok, u vreesde dat maar heeft u ook iets meegemaakt? Nee, ik heb geen persoonlijke problemen meegemaakt met Asaeb al Haqq maar uit vrees en daar de kans bestaat dat ik door hen kon gedood worden omdat dat ook met andere jongeren uit de wijk gebeurde heb ik land verlaten Heeft u met andere milities problemen gekend? Nee, ik heb geen problemen gekend met milities. Ik vertrok omwille van mijn arrestatie door het leger en omwille van de algemene omstandigheden daar. Nooit iets meegemaakt, met geen enkele militie? Ikzelf had geen problemen met de milities. Na mijn arrestatie, dat was het ergste wat ik meemaakte, ik was altijd bang om daar te blijven. Hierdoor en door de steeds slechter wordende situatie in mijn land besloot ik het land te verlaten.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 20). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn wijk overwegend soennitisch is (administratief dossier, stuk 5, p. 18) en dat zijn ganse familie nog steeds in Bagdad woont en dat zij er geen problemen kennen (administratief dossier, stuk 5, p. 8-10 en p. 26).

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees voor de sjiiitische milities, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015) blijkt dat er in Bagdad twee hoofdtypes van geweld zijn: aanslagen met explosieven enerzijds, en ontvoeringen en moorden anderzijds. De explosieven zijn het werk van de Islamitische Staat, de schietpartijen, ontvoeringen en moorden zijn toe te schrijven aan sjiiitische milities, leden van sjiiitische milities die op eigen rekening handelen, of van criminele bendes. Het geweld dat van ISIS uitgaat (aanslagen met explosieven) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op sjiiitische burgers. Het geweld dat van andere actoren uitgaat (sjiiitische milities, onafhankelijk opererende leden van sjiiitische milities, criminele bendes) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers (p. 10 en p. 15). Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Bagdad wordt uiteengezet onder punt 2.8.4.

2.6.2. Daarnaast rijzen ernstige vragen bij de waarachtigheid van de door verzoeker beweerde detentie volgend op de discussie rond zijn identiteitskaart aan een controlepost. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“(…) U verklaarde dat u werd meegenomen naar een gebouw waar u nog een aantal uren werd vastgehouden. Opmerkelijk is wel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u tijdens uw detentie werd geslagen (zie vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u voor het CGVS uitdrukkelijk stelde dat u enkel werd geblinddoekt en geboeid doch niet werd geslagen (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Er kan toch worden verondersteld dat u zich nog duidelijk zou herinneren wat er zoal gebeurde tijdens uw detentie, temeer daar dit het enige feit is wat u persoonlijk meemaakte voor uw vlucht uit Irak. (...)*” Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze tegenstrijdigheid kunnen verklaren of vergoelijken. Hij werpt slechts op dat hij hierover niet werd geïnterpelleerd tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal en dat hij zich op dit punt dan ook niet heeft kunnen verdedigen. Hij kan hierin echter niet worden gevolgd. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoeker wel degelijk werd geconfronteerd met zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij aldus de kans heeft gekregen om zijn tegenstrijdige verklaringen te verduidelijken: *“Op DVZ zei u dat u geslagen werd tijdens uw detentie. Hier zei u uitdrukkelijk dat u niet werd geslagen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 26). Hij ging hier echter niet specifiek op in, hetgeen bezwaarlijk aan het Commissariaat-generaal kan worden verweten. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn recht van verdediging tijdens het gehoor niet zou zijn gerespecteerd. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoeker ook middels onderhavig verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting de gelegenheid had om hoger aangehaalde strijdigheid in zijn verklaringen uit te klaren, gelegenheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. Voormelde vaststellingen en overwegingen blijven derhalve onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Hoe dan ook, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden detentie op enige waarheid zouden berusten, kunnen deze feiten bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit klemt des te meer daar verzoeker allerminst aannemelijk heeft weten voor te stellen dat hij aan de controlepost werd aangehouden omwille van het loutere feit dat hij soenniet is. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband uiteenzet als volgt: *“(…) Zo blijkt uit uw*

verklaringen dat u aan de checkpoint werd tegengehouden en uiteindelijk werd aangehouden en dit omwille van een discussie die onstond tussen u en de militair aan de controlepost. Hij zou u ervan verdacht hebben een valse identiteitskaart op zak te hebben waarna u hem van antwoord diende en hij u op zijn beurt ervan verdacht hem uit te dagen (zie gehoorverslag CGVS p. 21). U voorts nogmaals uitdrukkelijk gevraagd waarom u aan de controlepost werd aangehouden, herhaalde u nogmaals dat ze dachten dat uw identiteitskaart vals was (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Dat u aldus werd aangehouden omwille van het feit dat u soenniet bent, blijkt aldus niet uit uw verklaringen. U hierop gewezen stelde u dat de beschuldiging omtrent uw valse identiteitskaart gewoon een voorwendsel was (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Dit is echter een louter vermoeden van uw kant dat niet gestaafd wordt door enig concreet feit. Wat er ook van zij, ook uit uw latere verklaringen blijkt niet dat u vervolgens, omwille van uw soenniet-zijn, nog werd geïnterviewd. (...) u verklaarde dat uw vader met uw ooms naar de Fawj kwam op zoek naar u. Nadat uw vader een onderhoud had met de officier en hem ervan overtuigde dat u zijn zoon was, welopgevoed bent en niet iemand bent die als verdacht kan beschouwd worden, werd u vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Indien u daadwerkelijk, omwille van uw soenniet-zijn, zou zijn opgepakt en ze een voorwendsel zochten om u aan te houden, mag het toch verbazen dat u louter op basis van wat uw vader – nochtans ook een soenniet – vertelde na een paar uur gewoon werd vrijgelaten. Deze vaststelling, in combinatie met het feit dat u ook volgend op uw vrijlating geen persoonlijke feiten meer meemaakte, maakt dat niet kan worden gesteld dat u persoonlijk en systematisch werd geïnterviewd in Irak. Zulks blijkt eens te meer uit uw verklaringen betreffende de huiszoeking die een maand na uw vrijlating plaatsvond. U gevraagd waarom het leger toen binnenviel, stelde u dit niet te weten. U merkte op dat het om loutere random huiszoekingen ging die niet enkel bij u thuis maar ook bij andere soennitische families plaatsvonden. Blijkt voorts dat bij deze huiszoeking ook niet eens naar u werd gevraagd. Het betrof een gewone huiszoeking waarbij naar wapens werd gezocht en de identiteitsdocumenten van uw familieleden werden gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12 en 24). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in de daaropvolgende maanden, en dit tot aan uw vertrek, nog problemen kende dan wel dat uw familie omwille van u nog problemen kende." Verzoeker brengt hier tegen in dat uit zijn verklaringen zoals weergegeven op pagina 22 van zijn gehoorverslag wel degelijk blijkt dat hij omwille van zijn etnische achtergrond werd tegengehouden. Daarnaast werpt hij op dat het Commissariaat-generaal blijkbaar geen genoegen neemt met één feit dat een asielzoeker overkomt, en dit ongeacht de ernst ervan, en hij stelt zich de vraag wat er eigenlijk wel wordt verwacht door Commissariaat-generaal. Met een dergelijk verweer, waarmee hij in wezen niet verder komt dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van ongefundeerde beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er evenwel niet in het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker ter staving van zijn aanhouding nog verwijst naar de stukken 3 tot en met 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkens de inventaris een aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de rechtbank, een mandaat om hem aan te houden aan grenzen en op luchthavens en een document betreffende de ondervraging van zijn oom, dient erop gewezen dat deze documenten – overigens slechts kopieën waarvan algemeen geweten is dat deze door het nodig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat hieraan iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd – niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden "Uw beweerde vrees voor vervolging, minstens de ernst van deze vrees, wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende bevindingen. U verklaarde dat u na uw arrestatie schrik had gekregen en de laatste twee maanden voor uw vlucht uit Irak, niet meer thuis verbleef. U verbleef bij uw oom of sliep in de bakkerij waar u toen werkte. Het mag dan wel verbazen dat u de laatste week voor uw vertrek uit Irak opnieuw naar huis ging en daar bleef tot de dag van uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p. 25). Dat u nog wat tijd met uw familie wilde doorbrengen voor uw vertrek kan worden aangenomen. Dat u echter, die beweerde te vrezen een doelwit te zijn, voor uw vlucht nog een hele week in uw eigen woning verbleef, dit terwijl het leger voordien bij u thuis binnenviel voor een huiszoeking, is niet aannemelijk." Waar verzoeker opwerpt dat hij niet heeft verklaard dat hij bij zijn ouders verbleef, maar wel bij zijn grootouders, en dat dit een groot verschil maakt en derhalve op een andere manier dient te worden beoordeeld, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn thuisadres, waar ook de huiszoeking zou hebben plaatsgevonden, bij zijn grootouders was (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, vraag 10 en stuk 5, gehoor CGVS, p. 3-4 en p. 25). Verzoeker verklaarde voorts uitdrukkelijk "De laatste week voor mijn vertrek bleef ik altijd thuis tot de

dag van mijn vertrek. Ik ging naar de luchthaven en dan vertrok ik. (...) Ik vertrok wel van bij mij thuis, maar de laatste paar dagen voor mijn vertrek bleef ik thuis. (...) De laatste week voor mijn vertrek toen ik op zoek was naar een ticket bleef ik mijn grootouders huis, maar toen ze de woning aanvielen was ik niet thuis (...) Ik bleef voor een tijdje bij mijn ooms en op mijn werk, dan ging ik naar mijn woning een week voor mijn vertrek. En wat is de logica dat u de laatste maanden niet meer naar huis durft en dan de laatste dagen voor uw vertrek wel weer naar huis gaat? Omdat ik bij mijn familie wilden zijn voor mijn vertrek maar toen ik die week thuis was, bleef ik ook altijd thuis, ik ging nooit naar buiten. Ze kwamen ook wel bij u thuis toch? Ja, maar dat was al een tijdje geleden” (administratief dossier, stuk 5, p. 15 en p. 24-25). Verzoekers gedrag vlak voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst is naar het oordeel van de Raad niet verenigbaar met de ernst van de vrees voor vervolging die hij beweert te koesteren.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing doet ook het feit dat verzoeker de beslissing nam om legaal, vanop de luchthaven van Bagdad het land te verlaten verder afbreuk aan zijn beweerde vrees voor vervolging en toont ook het feit dat hij zonder problemen het land kon verlaten eens te meer aan dat hij niet werd gevisieerd door de Iraakse autoriteiten. In zoverre verzoeker nogmaals verwijst naar de stukken 3 tot en met 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit moet blijken dat hij wel degelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst, herhaalt de Raad hetgeen hoger reeds uiteengezet omtrent deze stukken, namelijk dat deze documenten – overigens slechts kopieën waarvan algemeen geweten is dat deze door het nodig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat hieraan iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd – niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze stukken derhalve niet in overweging kunnen worden genomen. Verzoeker er wijst nog op dat het aanhoudingsmandaat pas is afgeleverd op 28 september 2015, terwijl hij al in 2014 het land heeft verlaten en naar Europa is vertrokken en stelt dat dit verklaart waarom hij zonder problemen het land veilig heeft kunnen verlaten en de grensposten heeft kunnen passeren. Het is de Raad evenwel niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom verzoekers beweerde arrestatie en detentie begin 2014 (administratief dossier, stuk 5, p. 23), waarbij hij zonder voorwaarden werd vrijgelaten, meer dan anderhalf jaar later plots zou leiden tot het uitvaardigen van een aanhoudingsmandaat. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn vrijlating geen persoonlijke problemen meer heeft gekend en ook zijn familie geen verdere problemen omwille van hem kende.

Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van UNHCR de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kan herstellen. Hierin wordt immers slechts geattesteerd dat verzoeker aan UNHCR in Turkije te kennen heeft gegeven dat hij een asielaanvraag in Turkije wenste in te dienen, dat UNHCR hiertoe contact heeft opgenomen met het Foreigners, Border and Asylum Department of the General Directorate of Security in Ankara en dat UNHCR verzoeker heeft geadviseerd om zich te begeven naar de Foreigners Branch of the Governorate of Istanbul teneinde een asielaanvraag in te dienen.

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten volledig ongemoeid laat. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.4. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk gevisieerd werd in Irak.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet afdoende concreet aantoont dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.8.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

2.8.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen

zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige repatriëring fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze beoordeling en de argumentatie dat wordt voorbijgegaan aan zijn etnische achtergrond terwijl het Commissariaat-generaal zich wel degelijk bewust is van het geweld ten aanzien van de soennieten, en dat het Commissariaat-generaal zich daarenboven ook bewust is van het willekeurig geweld dat heerst in gans Irak aangezien zij zelf in haar beslissing de criminele en terreursituaties verduidelijkt dewelke worden gevoerd in het land, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad herhaalt te dezen andermaal dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS